

[Krag.]

og derfor er det saamænd ogsaa meget forstandigt, at den højtærede Minister paa et andet Punkt i den paagældende Paragraf har indsat en Bestemmelse om, at hvis Fonden ikke kan klare sig, skal der ydes den Laan af Statskassen. Jeg tvivler ikke om, at det bliver en Hovedbestemmelse og det andet kun en Papirbestemmelse. Om det saa er rimeligt, at de Laan, som Statskassen yder, skal tilbagebetales saaledes, at Arbejdsgiverne skal bære Halvdelen af Byrden ogsaa af disse, er jo et andet Spørgsmaal, og hvad det eventuelt i Kriesituationer kan føre til, er ikke for mig overskueligt; jeg antager heller ikke, at den højtærede Minister fuldt ud er paa det rene med, hvad den Bestemmelse, han her har stillet Forslag om, i givet Tilfælde kan føre til.

Den højtærede Minister vil sikre Staten en større Indflydelse, end den hidtil gennem Arbejdsdirektørens Tilstedeværelse i Fondens Bestyrelse har haft paa denne, ved, at Socialministeren udnævner et Medlem. Ja, er det nu rimeligt? Den Begrundelse, den højtærede Socialminister giver derfor, at det er af Hensyn til Statens Interessers forsvarlige Pleje i Fonden, synes mig at veje meget lidt til, thi Arbejdsdirektøren er jo Statens Tjenestemand og staar i saa nøje Rapport til de vekslende Socialministere, bør i hvert Fald gøre det, at Statens Interessers Varetagelse utvivlsomt gennem ham i tilstrækkelig Grad er sikret. Jeg maa ogsaa, saa længe som betydelige Arbejdsgiverbidrag til Arbejdsløshedsfonden opretholdes, udtale min Betænkelighed ved at afsvække Arbejdsgivernes Indflydelse i Bestyrelsen af denne Fond.

I Bestemmelserne om, hvad der skal foretages i særlig vanskelige Arbejdsløshedstider, lader den højtærede Minister Begrebet Nødhjælpsarbejder udgaa af Løven. Det er jo et Ord, der altid har været ilde set i den højtærede Socialministers Kreds, saa jeg undres i og for sig ikke over, at han har ladet det gaa ud, men kan kun udtale min Tilfredshed med, at den Definition paa Nødhjælpsarbejde, som har været at finde i de hidtil gældende Love, for saa vidt ogsaa er opretholdt af den højtærede Minister, som det jo er den hidtil gældende Ordlyd, der fremdeles er bestem-

mende for, om der skal være Adgang til at give et Tilskud paa 30 pCt. af Arbejdslønnen til Udførelse af saadanne Arbejder, som ikke vilde være blevet udført paa det paagældende Tidspunkt, saafremt ikke Hensynet til at tilvejebringe Arbejde var bestemmende derfor. Jeg maa naturligvis beklage, at den højtærede Minister ikke synes at forstaa, at det, naar man ved Tilvejebringelse af Arbejde med væsentlige Tilskud fra det offentlige søger at komme bort fra Understøttelse og skaffe Beskæftigelse, saa tillige er nødvendigt at indrette sig paa en saadan Maade ved dette Arbejdes Udførelse, at der ligger en kraftig Stimulans for den enkelte til snarest muligt at søge ud i det private Arbejdsmarked. En saadan Stimulans er absolut fornøden, thi hvis ikke den tilvejebringes, ja, saa kan man akkurat lige saa godt have Beskæftigelse ved saadanne Arbejder, som til Dels udføres med Tilskud til Arbejdslønnen fra det offentlige, som man kan have Beskæftigelse ved Arbejde ude i det frie Marked; maaske det endogsaa kan være fristende at søge længst muligt ind under et saadant Nødhjælpsarbejde, fordi de Regler, som kræves overholdt ved dette Arbejdes Udførelse, maaske i mange Tilfælde ikke er saa rigoristiske som de, der hævdes paa det rent private Arbejdsmarked. Jeg beklager derfor, at den højtærede Minister ved saadanne Arbejders Udførelse hverken har villet medtage Pligten til Lønreduktion eller til Reduktion af Arbejdstiden. Om dette Punkt har der jo staaet megen Strid tidligere. Man har ment det absolut fornødent at opretholde de tarifmæssige Lønninger; og man har jo — det har jeg sagt mange Gange i dette høje Ting, og jeg vil gentage det her — saboteret Nødhjælpsarbejde efter Nødhjælpsarbejde, som udførtes paa indskrænket Løn, og derigennem hindret, at disse Arbejder kom til at virke efter deres Hensigt. Nuvel, saa lad os lade dette Stridsspørgsmaal falde og indskrænke os til at sikre en Stimulans for de Arbejdere, der beskæftiges ved saadanne Arbejder, til snarest muligt at søge ud paa det private Arbejdsmarked ved at sætte en begrænset Arbejdstid, som bevirker, at den Løn, der kan indtjenes ved saadanne Arbejder, ikke naar den, der kan indtjenes paa det private Arbejdsmarked. Dette er absolut en For-